

tímto nelze zúplna souhlasiti. Z obsahu žaloby a z přednesu žalující strany vysvítá sice, že se náhrada žalobou postihovaná uplatňuje ze smlouvy a z jejího ujednání, nepochybně jest však, že se náhrada žádá jedině z toho důvodu, že dodané pryžové obruče nevyhovovaly smluvní přípoředi žalované firmy, totiž že obruče tyto mají míti výkonnost 16.000 km při rychlosti jízdy 25 km za jednu hodinu. Jde tedy o nárok uplatňovaný z toho důvodu, že dodané zboží nevyhovuje smluvně zaručené jakostní podmínce, tedy o nárok ze správy, při čemž arcif nerozhoduje, že náhrada pro tento případ správy byla ve smlouvě výslovně stanovena, neboť toto smluvní ustanovení neznamená nic více, než že tím do smlouvy byl pojat závazek, který by žalovanou firmu i bez ujednání ze zákona postihoval, pokud se týče nárok, kterýž by žalujícímu eráru i bez úmluvy ze zákona příslušel. Žalující strana nebyla by arcif omezena pouze na nárok ze správy a mohla by proti žalované firmě uplatniti z toho důvodu i nárok na náhradu škody, jenž podle Šu 932 obč. zák. zůstává i při správě vyhrazen, avšak tento druhý nárok nelze uplatňovati již z té pouhé skutečnosti, že prodané zboží nemělo výslovně vymíněných vlastností, nýbrž jedině na základě zvláštního mimo tento případ žalované straně k tíži spadajícího zavinění, které by bylo žalující straně jakožto mylný předpoklad žaloby tvrditi a dokazovati. Takového zavinění a takovéto škody však žalobkyně dle obsahu žaloby a sporných přednesů v první stolici neuplatňuje a bez něho nepřisluší tedy další nárok na náhradu škody, než nárok ze správy, který jest uplatňován (srovn. rozh. č. sb. 2434, 3104, 4610). Nárok ten však, jak prvý soud ve svém rozsudku správně dovodil, může býti uplatňován jenom ve lhůtě Šu 933 obč. zák., k jejímuž dodržení dlužno přihlížeti z povinnosti úřední, leda že by si byly strany zvláštní úmluvou v této příčině bývaly vyhradily delší lhůtu. Úmluvu takovou žalující strana v řízení v první stolici netvrdila a teprve v odvolání dovozuje, že úmluva takovéto delší žalobní lhůty jest podle smyslu ve smlouvě obsažena, zejména v ustanovení smlouvy o jistotě, která má býti vrácena až po dodržení zaručení výkonnosti. Názoru tomu lze jen částečně přisvědčiti. Zřízení jistoty samo o sobě nemá toho účinku, že by se jím prodlužovala nebo činila trvalou lhůtu, kterou zákon nařizuje pro uplatnění žalobních nároků jako lhůtu propadnou. Není-li zvláštního ujednání o prodloužení lhůty, zajišťuje si strana takovou jistotu přijímající oproti straně druhé splnění oněch jistotou pojištěných nároků pouze v té míře, pokud nároky tyto v ní (jistotě) nalézají úhradu, kdežto nároky další, jež jistotou kryty nejsou, nebyly-li v propadné lhůtě žalobou uplatněny, zanikají. Jenom v tomto obmezeném rozsahu, totiž pokud jsou jistotou kryty, lze uznati žalobní nároky ze správy včasné uplatněné bez ohledu, byla-li v příčině nich lhůta Šu 933 obč. zák. zachována a jest o nich jednati a rozhodnouti. V tomto rozsahu jest napadené zrušovací usnesení odvolacího soudu v zákoně odůvodněno a bylo tudíž rekursu úspěch odepřiti.

Čís. 6931.

Předpis Šu 14 ex. ř. čelí zbytečnému hromadění exekučních prostředků i v tom případě, je-li k vydobytí téhož nároku podáno postupně

několik exekučních návrhů obsahujících různé exekuční způsoby. Za základ výpočtu, zda povolena již exekuce stačí, lze vzít odhad zabavených věcí při výkonu dřívější exekuce výkonným orgánem. Soud povolující exekuci má přihlížeti z úřadu ke zbytečnosti podaného exekučního návrhu již před počtem exekuce a zanedbal-li tuto povinnost, jest na rekursním soudu, by tak učinil.

(Rozh. ze dne 24. března 1927, R I 218/27.)

K návrhu vymáhajícího věřitele, by byla povolena proti společnostem veřejné obchodní společnosti exekuce zabavením, uschováním a prodejem movitostí, cenných papírů a vkladních knížek jakož i zabavením pohledávky dlužníků a příkázáním jí k vybrání, soud prvního stupně exekuci povolil, ač pro týž nárok byla již povolena a s úspěchem vykonána exekuce proti veřejné obchodní společnosti, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Z exekučního návrhu samého a z navrženého usnesení bylo vidno, že exekuční titul jest totožným s oním v exekuční věci E XIII 3457/26 a že se v obou případech jedná o tutéž pohledávku vymáhající strany. Podle §u 14 ex. ř. jest ovšem dovoleno, použití současně několika exekučních prostředků, povolení však jest omeziti na některé prostředky exekuční, jde-li z exekučního návrhu na jevo, že již jeden nebo několik z navrhovaných exekučních prostředků stačí k uspokojení vymáhajícího věřitele. Tato zásada platí též pro exekuční návrhy, které nebyly podány současně, nýbrž posloupně. V projednávaném případě bylo ve prospěch pohledávky vymáhající strany již dne 2. listopadu 1926 nabyto zástavního práva přístupem k předchozím zabavením položek 2, 4—16 zájemného protokolu a mimo to zabavením přístroje v domnělé hodnotě 3.000 Kč. Vymáhající strana má tudíž na tomto přístroji zástavní právo, které pozdějším věřitelům předchází a bylo proto za to míti, že pohledávka vymáhající strany byla tím kryta. Tato skutková podstata musila též vymáhající straně býti známa, poněvadž pro ni advokát osobně při výkonu zabavení dne 2. listopadu 1926 intervenoval. Opětná exekuce proti společnostem firmy H. byla proto zbytečná a neuvedla vymáhající strana ve své žádosti vůbec okolnosti, proč opětnou exekuci navrhuje a které důvody tento postup ospravedlňují. Následkem toho bylo vzhledem k §u 14 ex. ř. zamítnutí návrh vymáhající strany a vyhověti důvodnému rekursu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Rekursní soud dolíčil v podstatě správně, proč k uspokojení vymáhajícího věřitele stačí exekuce povolena pod sp. zn. E XIII 3457/26 okresního soudu v T. Vývody dovolacího rekursu nijak nevyvracejí správné důvody jeho usnesení. Zejména nemají pravdu v tom, že § 14 ex. ř. má zřejmě na mysli jen omezení exekuce, ale nikoli zamítnutí návrhu na její povolení. Předpis §u 14 chce čeliti hromadění exekučních prostředků

vůbec. O takové hromaděni jde však také, když k vydobytí téhož nároku je podáno postupně několik exekučních návrhů obsahujících odlišné způsoby exekuční, takže exekuce nemá býti ani povolována, když je navrhováno zřejmě zcela zbytečně více exekučních způsobů (srv. rozh. č. 6193 sb. n. s.). Nezáleží na tom, že nejde o exekuci proti téže povinné straně, nýbrž o jinou exekuci proti jiné osobě. Nejvyšší soud doličil právě v rozhodnutí čis. 1125, jehož se vymáhající věřitel dovolává, že vedení exekuce na jmění veřejných společníků veřejné obchodní společnosti je vlastně jen rozšířením exekuce vedené na jmění společnosti jako povinné strany. Nelze proto také v zamítnutí exekučního návrhu proti veřejným společníkům spatřovati odmítnutí spoluručení veřejných společníků ze zákona, neboť zamítnutí to nemá příčinu v názoru, že veřejní společníci neručí, nýbrž jen v úsudku, že exekuce proti nim je zbytečná pro zřejmě kladný výsledek exekuce zahájené již proti společnosti. Konečně není také pravda, že napadené usnesení žádá, by se vymáhající věřitel uspokojil s odhadem zabavených věcí při výkonu exekuce výkonným orgánem. Rekursní soud klade odhad ten jen za základ svému výpočtu, zda povolená již exekuce stačí, a činí tak právem, když vymáhající věřitel ani nepodal stížnosti do výkonu exekuce (§ 68 ex. ř.) ani se nepokusil odůvodniti ve svém exekučním návrhu, o jehož zamítnutí jde, proč se domáhá nové exekuce. Správné jest, že povinná strana může se domáhati sama omezení exekuce podle §u 44 ex. ř., než to nevyklučuje, by soud, jenž exekuci povoluje, nepřihlížel podle §u 14 ex. ř. z úřední moci ke zbytečnosti návrhu již před počtím exekuce, a by tak učinil na jeho místě soud rekursní, když to omeškal, a povinná strana napadá již usnesení, povolující zbytečnou exekuci — nehodlajíc čekati, až bude moci navrhnouti omezení exekuce zbytečně povolené a provedené.

Čís. 6932.

Dlužník dovolávající se podmínky, jejímž splněním nebo zjištěním by vymáhaný nárok zanikl, musí přednésti a dokázati, že podmínka skutečně nastala. Výjimku, že jeho nárok opětně vznikl nebo trvá, musel by dokázati vymáhající věřitel, není k tomu však povinen, dokud povinný nezavdal k tomu příčinu důkazem, že vymáhaný nárok zanikl.

(Rozh. ze dne 24. března 1927, R I 222/27.)

Exekuci ku vydobytí peněžité pohledávky soud první stolice povolil, rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: V této věci nezavázal se stěžovatel bezpodmínečně zaplatiti pohledávku, která se nyní vymáhá, nýbrž jen pod podmínkou, že sporné zboží zůstane jemu. Že tato okolnost, kterou jest dokázati vymáhající straně, skutečně nastala, věřitelka neprokázala, a exekuce, jejíž povolení se navrhuje, nemůže proto podle ustanovení §u 7 ex. ř. býti povolena.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.